

บทที่ 2

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ตอน ในตอนแรกจะได้กล่าวถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ จะ ซึ่งนักไวยากรณ์หลายท่านได้ศึกษาไว้ ส่วนในตอนที่สองนั้น ผู้วิจัยจะวิเคราะห์และแสดงความคิดเห็นต่อข้อสรุปที่ได้จากงานวิจัยที่กล่าวถึงในตอนแรก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ จะ

1. การศึกษาของพระยาอุปทิศศิลปสาร

พระยาอุปทิศศิลปสาร (2532:135) ได้กล่าวถึงคำว่า จะ ว่าเป็นกริยานุเคราะห์ที่ใช้ประกอบข้างหน้าคำกริยาเพื่อแสดงอนาคตกาล เช่น เขาจะกิน

2. การศึกษาของวิจิตรนัฏ ภาณุพงศ์

วิจิตรนัฏ ภาณุพงศ์ (2531:106-107) ได้ศึกษาคำช่วยกริยา และได้แบ่งคำช่วยหน้ากริยาเป็น 3 ชนิดโดยอาศัยคำว่า "ไม่" เป็นเกณฑ์ในการแบ่ง ซึ่งได้แก่ ชนิดที่ปรากฏข้างหน้าคำ "ไม่" ชนิดที่ปรากฏข้างหลังคำ "ไม่" และชนิดที่อยู่ทั้งข้างหน้าหรือข้างหลังคำ "ไม่" วิจิตรนัฏ ภาณุพงศ์ กล่าวถึง จะ ว่าเป็นคำช่วยหน้ากริยาชนิดที่ปรากฏข้างหน้าคำ "ไม่" และ จะ นอกจากจะปรากฏข้างหน้ากริยาแล้ว ยังอาจปรากฏระหว่างคำกริยา 2 คำก็ได้ เช่น แดงคิดจะ เลี้ยงเพื่อน เป็นต้น

3. การศึกษาของราตรี ถันวารชร์

ราตรี ถันวารชร์ (2516:113-114) ซึ่งศึกษาลักษณะคำไวยากรณ์ในภาษาไทย ได้จัดให้ จะ ว่าเป็นคำช่วยหน้ากริยาที่แสดงความหมายแบบขยายคำกริยาเพื่อบอก

กาล โดยมีความหมายบอกอนาคตกาลสามัญ เช่น แดงจะไปนอก

4. การศึกษาของอิงอร สุนันท์วิชัย

อิงอร สุนันท์วิชัย (2516:115-129) ได้ศึกษากาลในภาษาไทย ซึ่งในการศึกษานี้ได้แบ่งอนาคตกาลออกเป็น 2 ชนิด คือ อนาคตกาลที่ไม่มีกาลลักษณะ และอนาคตกาลที่มีกาลลักษณะ อิงอร สุนันท์วิชัยได้กล่าวถึง จะ ว่าเป็นคำช่วยหน้ากริยาคำหนึ่งที่ใช้แสดงอนาคตกาลในกรณีเป็นอนาคตกาลที่ไม่มีกาลลักษณะ เช่น น้องจะไปเชียงใหม่ หรือเป็นคำช่วยหน้ากริยาที่ประกอบด้วยคำช่วยหน้ากริยาอื่น คำช่วยหลังกริยา กาลวลี กริยาวิเศษณ์ คำเชื่อมต่าง ๆ และวลิตายตัว เช่น พร้อมกัน, เสมอ ๆ เป็นต้น เพื่อแสดงอนาคตกาลที่มีกาลลักษณะดังนี้

- (1) อนาคตกาลที่กำลังดำเนินอยู่ เช่น น้องจะเดินอยู่ที่สนามหลวงตอนสิบโมงเช้าพรุ่งนี้
- (2) อนาคตกาลที่สิ้นสุด เช่น คนสวนจะรดน้ำต้นไม้เสร็จแล้ว
- (3) อนาคตกาลที่เกิดพร้อมกัน เช่น น้องจะกินไปเล่นไป
- (4) อนาคตกาลที่เกิดซ้ำ ๆ เช่น แดงจะนั่งที่นั่นเรื่อย ๆ

5. การศึกษาของนิตยา กาญจนะวรรณ

นิตยา กาญจนะวรรณ (2522:10-12) ได้ศึกษาถึงเครื่องหมายแสดงกาลในภาษาไทย และกล่าวว่า จะ เป็นคำชี้อนาคตกาลโดยนัย การที่มีความหมายโดยนัยดังกล่าวเป็นเพราะ จะ เป็นคำบอกศักยภาพ หรือชี้ "สภาวะจะเป็นไป" ความหมายดังกล่าวจึงไม่ใช่ความหมายตายตัว โดยจะเห็นว่า ในบางกรณี จะ ก็ไม่ได้แสดงอนาคต แต่จะแสดง "ความตั้งใจ" เช่น ฉันจะรักคุณเสมอ

6. การศึกษาของนววรรณ พันธุเมธา

นววรรณ พันธุเมธา (2527:42-45) ซึ่งศึกษาลักษณะไวยากรณ์ของภาษาไทยได้กล่าวถึง จะ ว่าเป็นคำขยายกริยาประเภทคำบ่งเวลาโดยปรากฏอยู่หน้ากริยา

เพื่อแสดงว่ายังไม่เกิดกริยานั้น แต่จะเกิดต่อไป หรือช่วยแสดงว่ากริยาอยู่ในขั้นยังไม่ได้เริ่ม เช่น น้องจะหลับตลอดบ่าย, ข้าวจะสุก คำว่า จะ ซึ่งกล่าวกันว่า แสดงอนาคตกาลนั้น อยู่หน้ากริยาที่เกิดขึ้นในอดีตก็ได้ เพียงแต่ว่าเวลาที่กล่าวถึงคำนั้น เหตุการณ์นั้นยังมิได้เกิดขึ้น เช่น

- (1) เมื่อวานนี้ พื่อน้องจะซื้อปลา คุณแม่ก็ห้าม
- (2) ก่อนที่ฉันจะพบเขา ฉันนับถือเขามาก แต่ครั้งฉันพบเขาแล้ว
ความนับถือก็คลายลง

ด้วยเหตุที่ จะ ใช้แสดงเหตุการณ์ที่ยังมิได้เกิดขึ้น จึงมักจะใช้กับคำที่แสดงความคิดเห็นทั้งหลาย เช่น เขาน่าจะไป, เขาเห็นจะชอบ, เขาคงจะรู้, เขาทำจะอยู่, เขาควรจะมา นั่นก็คือ เหตุการณ์นั้น ๆ ยังมิได้เกิด เป็นแต่เพียงการคาดคะเนของผู้พูด ซึ่งนววรรณ พันธุเมธา (2527:46-47) ได้กล่าวว่า จะ เป็นคำชยสาขกริยา มักตามหลังคำบอกความเห็นที่บอกความเห็นของผู้พูดว่า กริยานั้นเป็นไปได้เพียงไร ดังเช่นตัวอย่างประโยค

- (3) ฉันน่าจะไปเชียงใหม่
(แสดงความเป็นไปได้โดยโอกาสที่ฉันจะไปมีมากกว่าไม่ไป)
- (4) นี่อาจจะไปเชียงใหม่
(แสดงความเป็นไปได้โดยโอกาสที่ฉันจะไปและไม่ไปมีพอ ๆ กัน)

ในเรื่องการใช้คำ นววรรณ พันธุเมธา (2527:133-135) กล่าวว่า ปกติ คำว่า จะ ที่ใช้แสดงอนาคตกาลจะต้องอยู่หน้าคำกริยา ถ้าคำกริยาเรียงกันมาหลาย ๆ คำ จะ อยู่หน้ากริยาไหน ก็ช่วยกริยานั้น จะ อาจอยู่หน้าคำช่วยกริยาที่มาข้างหน้าคำกริยาได้ เช่น จะเคยไป, จะได้รู้จัก, จะพลอยเกลียด หรืออยู่หลังก็มี เช่น เกิดจะไป, คงจะไป, ควรจะอยู่ กริยาช่วยบางคำอยู่หน้าหรือหลังคำว่า จะ ก็ได้ แต่ใช้ในความหมายต่างกัน เช่น เขาเคยจะไปต่างประเทศ(แต่ไม่ได้ไป) กับ เขาจะเคยไปต่างประเทศ (หรือไม่ เราไม่ทราบ)

นอกจากนี้ จะ ยังมากับคำอื่นกลายเป็นคำที่มีความหมายจำเพาะ โดยจะละหรือย้าย จะ ไปข้างหน้าหรือข้างหลังก็ได้ไม่ได้ เพราะจะทำให้ประโยคไม่มีความหมาย หรือความหมายเปลี่ยนไป ได้แก่ คำว่า ออกจะ, ทำจะ, เห็นจะ, กว่าจะจะ, ทำไมจะ ดังเช่นประโยค

(5) อีกนานกว่าจะหาย

*อีกนานกว่าหาย

(6) ทำไมจะไม่สนใจ

*ทำไมไม่สนใจ (เป็นประโยคแสดงคำถาม)

(7) เขาเห็นจะโกรธ

*เขาเห็นโกรธ

7. การศึกษาของอภิญา สร้อยสุหรั

อภิญา สร้อยสุหรั (2528:29-37) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการใช้ภาษาที่แสดงเวลาอนาคตในภาษาอังกฤษและภาษาไทย และในการศึกษาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า จะ เป็นคำช่วยกริยาซึ่งเป็นรูปภาษา (linguistic form) รูปหนึ่งที่ใช้แสดงการมีลักษณะเพื่อบอกเวลาอนาคต และเมื่อได้นำแนวคิดของเออร์แมน (Ehrman 1966:10) เกี่ยวกับความหมายโดยนัย¹ มาปรับใช้ในการวิเคราะห์ความหมายของเวลาอนาคตในภาษาไทย

¹ อภิญา สร้อยสุหรั (2528) ใช้คำว่า "ความหมายเฉพาะ" โดยอ้างจาก Ehrman (1966) ใน Palmer F.R. (1979:10) ว่า เป็นความหมายซึ่งได้จากความหมายพื้นฐานของคำ แต่ก็มีมีความหมายพิเศษเฉพาะของตนเองเพิ่มเข้าไป (...the overtones are subsidiary meaning which derive from the basic meaning but which add something of their own.)

กล่าวคือ พิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างเวลา และการณ์ลักษณะด้วยตารางแจกแจงความหมายเพื่อแสดงลักษณะของเหตุการณ์อนาคตว่า มีสภาพ และดำเนินไปอย่างไรแล้วพบว่า มีอนาคตชนิดต่าง ๆ ดังนี้

- (1) อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้น เนื่องจากได้เตรียมเป็นกำหนดการไว้แล้ว (future prospective: scheduled) เช่น รถสายกรุงเทพเชียงใหม่(จะ)ออกเข้าวันจันทร์
- (2) อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่า จะเกิดขึ้น โดยไม่มีกำหนดการล่วงหน้า (future prospective) เช่น เขากำลังจะไปเชียงใหม่(บ่ายนี้)
- (3) อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำ (future volitive) เช่น เขาจะไปเชียงใหม่(พรุ่งนี้)
- (4) อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้น (future predictive) เช่น เขาจะไปเชียงใหม่(พรุ่งนี้)
- (5) อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำและที่กำลังจะเกิดขึ้นในมิช้านี้ (future volitive, immediacy of action) เช่น ฉันจะไปเชียงใหม่แล้ว(อีกไม่นานนี้)
- (6) อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้นและที่กำลังจะเกิดขึ้นในมิช้านี้ (future predictive, immediacy of action) เช่น เขาจะไปเชียงใหม่แล้ว(อีกไม่นานนี้)
- (7) อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นและที่กำลังจะเกิดขึ้นในมิช้านี้ (future prospective, immediacy of action) เช่น เขากำลังจะไปเชียงใหม่แล้ว(ในไม่กี่นาทีนี้)

8. การศึกษาของ Pranee Kullavanijaya

Pranee Kullavanijaya (1968:33-34) ซึ่งศึกษาคำหน้ากริยาในภาษาไทย ได้กล่าวว่า จะ เป็นคำหน้ากริยา (preverb) มีความหมายถึง "ตั้งใจจะ" (intend to) และเนื่องจาก จะ เป็นหน่วยที่ไม่บังคับเกิด (optional constituent)

จะ จึงอาจปรากฏหลังคำหน้ากริยาบางคำหรือไม่ปรากฏก็ได้ คำหน้ากริยาดังกล่าว ได้แก่ คำว่า ย่อม, คง, น่า, อาจ, มัก, ควร, เพิ่ง, ชัก, จวน, เกือบ, แทบ, ไม่อาจ, ไม่มี, ไม่ค่อย, ค่อนข้าง และบางครั้ง จะ อาจไม่ปรากฏหลังคำหน้ากริยาเหล่านี้ แต่เกิดตามลำพังซึ่งตามด้วยคำกริยา หรือคำว่า ต้อง ก็ได้

9. การศึกษาของ Kanchana Sindhavananda

Kanchana Sindhavananda (1970:54-59) ซึ่งศึกษาคำกริยาในภาษาไทยได้กล่าวถึง *จะ* ว่า *จะ* เป็นคำช่วยกริยาประเภทปรากฏหน้าคำกริยา (pre-verb) ทำหน้าที่เป็นคำแสดงการยืนยัน (assertion marker) Kanchana Sindhavananda กล่าวว่า *จะ* แสดงความหมายที่เรียกว่า determination คำว่า determination ในความหมายของ Kanchana Sindhavananda หมายถึง อำนาจในการกำหนดการเกิดขึ้นของเหตุการณ์ ๆ หนึ่ง² โดยอาจเกิดจากปัจจัยภายในตัวมนุษย์ หรือจากกฎธรรมชาติ ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกก็ได้ ในกรณีที่ *จะ* เกิดจากปัจจัยภายใน *จะ* เป็นคำที่แสดง "ความตั้งใจ การมีอำนาจกระทำตามความคิด การตัดสินใจ หรือการวางแผนของมนุษย์" คำว่า *จะ* สามารถแทนด้วยคำว่า ตั้งใจจะ หรือ คิดจะ ก็ได้

คำว่า *จะ* สามารถปรากฏร่วมกับกริยาลี แต่ก็เป็นที่น่าสังเกตว่า *จะ* สามารถปรากฏหน้าคำกริยาหลักได้ทุกคำ แต่มีเพียงคำกริยาที่เกี่ยวข้องกับสภาวะจิตใจ (mental state) เท่านั้น ที่นำหน้าหรือตามหลัง *จะ* ได้ ดังในประโยคที่ (1) และ (2) ข้างล่าง

(1)	(เขา)ตั้งใจจะไป	(ตั้งใจจะไป)
	(เขา)คิดจะทำ	(ตั้งใจจะทำ)

² การเกิดขึ้นของเหตุการณ์ ๆ หนึ่ง โดยปกติ จะต้องอยู่ภายใต้การบังคับ การกำหนด หรือ การควบคุมของบางสิ่งเพื่อให้เป็นไปเช่นนั้น

(2)	(เขา) จะตั้งใจไป	(จัดจ้อที่จะทำต่อไป)
	(เขา) จะคิดทำ	(ตั้งใจวางแผนที่จะทำ)
(3)	* (เขา) ไปจะ	(ผิดไวยากรณ์)
	* (เขา) ทำจะ	(ผิดไวยากรณ์)
(4)	(เขา) จะไป	(ตั้งใจจะไป)
	(เขา) จะทำ	(ตั้งใจจะทำ)

การปรากฏร่วมระหว่าง จะ กับกริยาที่เกี่ยวข้องกับสภาวะจิตใจนั้น Kanchana Sindhavananda ได้ตั้งสมมติฐานโดยอาศัยความรู้ในเรื่องการเปลี่ยนแปลงของภาษามาอธิบายว่า จะ โดยดั้งเดิมเคยเป็นหน่วยที่ติดกับหน่วยภาษาที่มาจากข้างหน้า ซึ่งเป็นหน่วยภาษาที่แสดงความตั้งใจ การวางแผน ความหวัง ความปรารถนา การตัดสินใจ เป็นต้น เมื่อหน่วยที่มาจากหน้าได้ถูกละไป คำว่า จะ ยังคงรักษาความหมายเดิมไว้ กรณีนี้เป็นการอธิบายว่าทำไม "*ไปจะ" และ "*ทำจะ" จึงผิดไวยากรณ์ และมีเพียง "จะไป" และ "จะทำ" เท่านั้นที่ถูกต้องไวยากรณ์ ทั้งนี้เพราะเดิมมาจากวลีว่า "ตั้งใจจะไป" และ "คิดจะทำ" นอกจากนี้ คำว่า "ไป" และ "ทำ" ก็ไม่ใช่คำกริยาแสดงสภาวะจิตใจ จึงเกิดหน้า จะ ไม่ได้

เพื่อยืนยันคำกล่าวข้างต้น Kanchana Sindhavananda ได้ยกตัวอย่างถึงความแตกต่างระหว่างการปรากฏและไม่ปรากฏคำว่า จะ ในประโยคคำถาม 2 ประโยคคือ "ไปไหม?" กับ "จะไปไหม?" โดยกล่าวว่า ในคำถามแรก เป็นการเชื้อเชิญธรรมดา ในคำถามไม่ได้มีความหมายแฝงในเรื่องการตัดสินใจ แม้ว่าผู้ถามจะตัดสินใจแล้วก็ตาม แต่ในคำถามที่สอง ผู้ถามต้องการทราบความตั้งใจ หรือการตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว

ในกรณีที่ จะ ไม่ได้เกิดจากความตั้งใจ หรือการตัดสินใจของบุคคลผู้นั้นแล้ว จะ อาจเกิดจากปัจจัยภายนอก กล่าวคือ จะ จะแสดงปรากฏการณ์ที่เกิดจากการกระทำของบุคคลอื่น ผู้กระทำอื่น ๆ สภาพแวดล้อม หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ดังเช่นในประโยคข้างล่าง

(5) เครื่องบินจะออกพรุ่งนี้ 10 โมง

จะเห็นว่า ประโยคดังกล่าวมีความหมายว่า เครื่องบินคนกำหนดให้ ออกเวลา 10 โมง แต่ถ้ากล่าวประโยคข้างต้นโดยไม่มี จะ ความหมายก็ยังเป็นเช่นเดียวกันว่า เครื่องบินคนกำหนดให้ออกในเวลานั้น ความแตกต่างมีเพียงว่า ความหมายโดยนัย มิได้ปรากฏออกมาให้เห็นในประโยคเท่านั้น

คำว่า จะ ยังแสดงถึงผลจากธรรมชาติ ความเป็นไปได้ต่าง ๆ และผลที่เกิดจากเงื่อนไขบางประการ เช่น ถ้าน้ำท่วมจะเกิดอะไรขึ้น ซึ่งเป็นการแสดงว่า จะมีผลทางธรรมชาติบางอย่างเกิดขึ้นในกรณีที่เกิดน้ำท่วม และสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นย่อมเกี่ยวข้องกับเงื่อนไขดังกล่าวด้วย

นอกจากนี้ จะ ยังแสดงถึงข้อเท็จจริงซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป หรือผลอันสืบเนื่องจากข้อเท็จจริงดังกล่าวโดยไม่ถูกจำกัดโดยเรื่องของเวลา จะ มิได้หมายถึงความเป็นอนาคต (futurity) แต่มีความหมายในลักษณะไร้เวลา (timeless) พร้อมกับมีความหมายในเรื่อง "การอยู่ภายใต้การกำหนด" ที่เกิดจากกฎธรรมชาติด้วย ดังตัวอย่างประโยค

- (6) ความดีจะอ่านวสจะประโยชนจะเสมอ
- (7) น้ำมันจะไม่บนกับน้ำ
- (8) กินมากจะปวดท้อง

การศึกษานี้สรุปว่า คำว่า จะ มิได้หมายถึงความเป็นอนาคต แต่เป็นเรื่องของการที่เหตุการณ์หรือบางสิ่ง "อยู่ภายใต้การกำหนด" ซึ่งการกำหนดดังกล่าวอาจเกิดจากปัจจัยภายในหรือปัจจัยภายนอกก็ได้ คำว่า จะ สามารถเกิดได้ในทุกกาล (tense) การแสดงเวลาอนาคตของ จะ นั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้แต่เป็นลักษณะความหมายที่เป็นรองลงมา (secondary) เท่านั้น ดังตัวอย่างประโยค

- (9) เขาจะไปเมื่อวานนี้
- (10) เขาจะไปวันนี้
- (11) เขาจะไปพรุ่งนี้

10. การศึกษาของ Thomas S. Scovel

Scovel (1970:82-83) ศึกษาลักษณะทางไวยากรณ์ที่แสดงเวลาในภาษาไทย Scovel ได้กล่าวว่า จะ เป็นคำหน้ากริยาที่แสดงเวลาอนาคต (future time preverb) และเป็นองค์ประกอบที่ไม่บังคับเกิดในประโยคภาษาไทย

11. การศึกษาของ Patamaka Patamapongse

Patamaka Patamapongse (1971:66-68) ซึ่งศึกษาประโยคในภาษาไทยโดยใช้แนวทฤษฎีไวยากรณ์แทกมีนิค (Tagmemic Grammar) ได้กล่าวถึง จะ ว่า จะ เป็นคำช่วยหน้ากริยา (pre-verb auxiliary) มีความหมายแสดงการยืนยัน (assertion marker) จะ ไม่สามารถเกิดตามลำพังได้ แต่จะเกิดหน้ากริยาหลัก และเป็นที่น่าสังเกตว่า คำว่า จะ มีตำแหน่งที่เกิดมาก แต่ จะ ไม่เคยปรากฏมากกว่า 1 ครั้งในประโยคหนึ่ง ๆ และ จะ ไม่ปรากฏในตำแหน่งหลังคำว่า ต้อง, ได้, ถูก, โดน

12. การศึกษาของ Udom Warotamasikkhadit

Udom Warotamasikkhadit (1976:2-3 ซึ่งอ้างถึงใน Tasanalai Boonyapatipak 1983:210) ได้ศึกษาถึงความซับซ้อนของคำช่วยหน้ากริยาบอกเวลาและการตีความหมายในเชิงอรรถศาสตร์ กล่าวถึง จะ ว่า เป็นคำหน้ากริยา (preverb) ปกติคำว่า จะ เป็นคำลงท้ายบอกอนาคต (future particle) มีคุณสมบัติทางความหมาย คือแสดงอนาคต แต่อย่างไรก็ตาม ในบางกรณีอาจแสดงการคาดหวังได้เมื่ออยู่ในสถานการณ์เฉพาะ Udom Warotamasikkhadit ได้ให้ตัวอย่างการใช้ จะ ดังนี้

- (1) เขาจะกินข้าว
- (2) เขากำลังจะกินข้าว

เขาได้อธิบายว่า จะ ในประโยค (1) หมายถึงอนาคตกาลปกติ(regular future) แต่เมื่อ จะ ตามหลังคำว่า "กำลัง" ซึ่งมีคุณสมบัติแสดงเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ (progressive) และมีคุณสมบัติทางความหมายแสดงการชี้เฉพาะ (definite) ดังเช่นประโยค (2) กำลังจะ จึงมีความหมายที่แสดงถึงอนาคตอันใกล้ (near future) โดยที่การกระทำนั้น ๆ จะเกิดขึ้นเร็วกว่า จะ ที่ไม่มีคำว่า "กำลัง" ปรากฏข้างหน้า

13. การศึกษาของ Salee Sriphen

Salee Sriphen (1982:61-62) จัดให้ จะ เป็นคำแสดงความตั้งใจ "intentional marker" เพื่อป้องกันการกระทำหรือสภาพของคำกริยาที่ตามมาว่า ประธานมีความตั้งใจจะทำสิ่งใด หรือคาดหมายว่า จะมีสิ่งใดเกิดขึ้น ดังนั้น จะ จึงสามารถแสดงความเป็นอนาคตได้อีกด้วย จะ สามารถเพิ่มเข้าข้างหลังคำช่วยกริยา(modals) ได้ทุกคำ โดยไม่ทำให้ความหมายต่างไปจากการใช้คำช่วยกริยาแต่เพียงลำพัง (ยกเว้นคำว่า กำลัง และยัง) คำช่วยกริยาดังกล่าวได้แก่ มัก, ส่อม, คง, ดูเหมือน, เห็น, ทำ, กำลัง, ยัง, จวน, แทบ, ค่อนข้าง, แสน, เกือบ, เริ่ม และนอกจากนี้ คำช่วยกริยาบางคำจะต้องปรากฏร่วมกับ จะ เสมอ เช่น คำว่า เห็นจะ, ทำจะ, เริ่มจะ

Salee Sriphen กล่าวเพิ่มเติมว่า การที่ จะ สามารถเกิดหลังคำช่วยกริยาดังกล่าวอาจสามารถนำมาเป็นหลักฐานสนับสนุนว่า คำช่วยกริยาบางคำอาจเคยมีฐานะเป็นคำกริยามาก่อน ทั้งนี้เพราะในความเป็นจริงแล้ว คำว่า จะ หรือที่เรียกเต็มว่า ที่จะ นั้นยังเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในประโยคภาษาไทย ดังจะเห็นได้จากประโยคข้างท้ายนี้ ซึ่งเชื่อว่าเป็นประโยคแปร(variant sentence) ที่สามารถใช้แทนกันได้โดยมาจากประโยคดั้งเดิมเดียวกัน

- (1) เขาพยายามทำงาน
- (2) เขาพยายามจะทำงาน
- (3) เขาพยายามที่จะทำงาน

นอกจากนี้ Salee Sriphen (1982:17) ยังมีความเห็นว่า จะ โดยแท้จริงแล้วไม่ใช่คำบอกเวลาอนาคต (marker of future time) Salee Sriphen มีความเห็นสอดคล้องกับ Kanchana Sindhavananda (1970) ว่า จะ เป็นคำบอกเวลาอนาคตแต่ความหมายดังกล่าว เป็นความหมายที่มีลักษณะรองลงมา (secondary) เท่านั้น และ จะ มีความหมายแสดง "การอยู่ภายใต้การกำหนด" (determination) ของบางสิ่งซึ่งอาจเกิดจากปัจจัยภายในหรือภายนอก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับชนิดของคำกริยาที่ตามมา ถ้ากริยาดังกล่าวเป็นกริยาแสดงความตั้งใจ (volition verbs) ก็จะเป็นการอยู่ภายใต้การกำหนดโดยปัจจัยภายใน แต่ถ้าเป็นกริยาที่ไม่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจ (non-volition verbs) ก็จะเป็นการอยู่ภายใต้การกำหนดโดยปัจจัยภายนอก

14. การศึกษาของ Tasanalai Boonyapatipak

Tasanalai Boonyapatipak (1983:215-228) วิเคราะห์คำว่า จะ ให้เป็นคำแสดงการณ์ลักษณะคาดหวัง (marker of prospective aspect) จะ ใช้เพื่อบอกว่า มีเหตุการณ์อีกเหตุการณ์จะเกิดตามมา และใช้แสดงความหมายเกี่ยวกับทัศนคติ (modality) เช่น ความตั้งใจ การวางแผน การตัดสินใจ การสมมุติ ในการใช้ จะ เพื่อแสดงว่ามีอีกเหตุการณ์จะเกิดตามมานั้น อาจใช้ร่วมกับคำแสดงการณ์ลักษณะอื่น ได้แก่ คำว่าแล้ว, กำลัง เพื่อบอกว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เช่น เขากำลังจะไปนอน, เขาจะออกจากบ้านอยู่แล้ว ส่วนการใช้ จะ เพื่อบอกความหมายเกี่ยวกับทัศนคตินั้น จะ มักใช้ในข้อความที่แสดงความตั้งใจ การกระทำที่เป็นนิสัย ข้อเท็จจริง ความคาดหวัง การเตรียมการหรือวางแผน และการยื่นกราน ดังตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

- (1) เขาจะไปโรงเรียน (ความตั้งใจ)
- (2) วันอาทิตย์เขาจะต้นสาขกว่าปกติ (การกระทำที่เป็นนิสัย)
- (3) อากาศบนยอดเขาจะเบากว่าอากาศบนพื้นดิน (ข้อเท็จจริง)
- (4) คนที่มีความรักจะรู้สึกอย่างไรนะ (การคาดหมาย)
- (5) พิธีจะเริ่ม 10 โมงตรง (การเตรียมการหรือวางแผน)
- (6) เธอจะบ่นทำไม ไม่มีประโยชน์ (การยื่นกราน)

Tasanalai Boonyapatipak ยังได้กล่าวว่า จะ สามารถปรากฏร่วมกับ คำกริยาประเภทต่าง ๆ ดังนี้

- (1) กริยาที่บอกสภาวะ (state) เช่น อ้วน, รวย, เหนื่อย, หิว
- (2) กริยาที่บอกสถานการณ์แปรเปลี่ยน (dynamic situations) เช่น ดู, นั่งพัก, เขียน, กวาด, จบ, เสรีจ, กระโดด, เคาะ
- (3) กริยาที่บอกสถานการณ์แปรเปลี่ยน หรือสภาวะที่เกิดจากสถานการณ์ดังกล่าว (dynamic situation or state arising after the completion of a dynamic situation) เช่น ใส, นั่ง, ปิด

จะ ยังสามารถปรากฏร่วมกับวลีบอกเวลาดังต่อไปนี้

- (4) วลีบอกเวลาที่แสดงว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อใด เช่น ตอน ๖ โมงเช้า, ตอนเที่ยง, เมื่อวานนี้, พรุ่งนี้
- (5) วลีบอกเวลาที่แสดงว่าเหตุการณ์นั้นจะจบลงเมื่อใด เช่น 4 ชั่วโมง, 10 วัน, 10 โมงถึงเที่ยง, เที่ยงถึงบ่ายสี่โมง

นอกจากนี้ จะ ยังสามารถปรากฏในประโยคที่มีคำเชื่อมบอกเวลาต่าง ๆ คำเชื่อมดังกล่าวได้แก่ คำว่า ตอน, พอ, ก่อน, หลัง เช่น ฝนเริ่มตกตอนเขาจะออกจากบ้าน เขาจะทำงานต่อพอเขารู้สึกดีขึ้น เขาจะเลิกงานก่อนนิคมมาถึง เขาจะมาที่นี่หลังจากเขาทำงานเสรีจ เป็นต้น

15. การศึกษาของ Kingkarn Thepkanjana

Kingkarn Thepkanjana (1986:85-89) ซึ่งศึกษาหน่วยสร้างกริยาเรียงในภาษาไทย ได้กล่าวถึง จะ ว่า เป็นคำแสดงเวลาอนาคต (future marker)

และเมื่อได้ศึกษาถึงการปรากฏของ จะ หรือ ที่จะ ในหน่วยสร้างกริยาเรียงแล้ว พบว่า จะ หรือ ที่จะ สามารถปรากฏอยู่ระหว่างกริยาหลัก และกริยาลิที่ตามมาซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนเติมเต็ม (complement) ในประโยคต่อไปนี้

- (1) สุริย์ชอุษา ที่จะ ไปดูหนังคืนนี้
- (2) สุริย์สัฎฐา ที่จะ ให้ยืมเงิน
- (3) สุริย์กระตือรือร้น ที่จะ ไปเมืองนอก
- (4) สุริย์เต็มใจ ที่จะ ให้สาคูยืมรถ
- (5) สุริย์พยายาม ที่จะ ให้ทุกคนรักเขา

แต่ จะ ไม่สามารถปรากฏอยู่ระหว่างกริยาหลักและกริยาลิในส่วนเติมเต็มในประโยคต่อไปนี้

- (6) *สุริย์เริ่ม ที่จะ ตื่นเช้า
- (7) *สุริย์อดสำห ที่จะ มาเยี่ยมฉัน
- (8) *สุริย์หยุด ที่จะ ทำการบ้าน

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่า กริยาหลักดังกล่าวเป็นกริยาแสดงทัศนคติ (modality verbs) ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ประเภทตามลักษณะทางความหมายคือ

1. Non-implicative verbs เป็นกริยาที่ไม่แสดงนัยความหมายในทางใดทางหนึ่งว่า เหตุการณ์ กระบวนการ หรือสภาพที่แสดงโดยกริยาลิในส่วนเติมเต็มนั้น เกิดจริง (true) หรือไม่เกิดจริง (false) ดังประโยคที่ (1)-(5)

2. Implicative verbs เป็นกริยาที่แสดงนัยความหมายว่า เหตุการณ์ กระบวนการ หรือสภาพที่แสดงโดยกริยาลิในส่วนเติมเต็มนั้นเกิดจริง ดังประโยคที่ (6)-(7)

3. Neg-Implicative verbs เป็นกริยาที่แสดงนัยความหมายว่า เหตุการณ์ กระบวนการ หรือสภาพที่แสดงโดยกริยาลีในส่วนเติมเต็มนั้นไม่เกิดจริง ดัง ประโยคที่ (8)

Kingkarn Thepkanjana ได้อธิบายว่า ความแตกต่างระหว่าง non-implicative verbs ฝ่ายหนึ่งกับ implicative verbs และ neg-implicative verbs อีกฝ่ายหนึ่งนั้นอยู่ที่ช่องอนาคต (future-gap) โดยที่กริยาประเภท implicative verbs และ neg-implicative verbs นั้น เป็นกริยาที่ไม่มีช่องอนาคตเกิดขึ้นระหว่าง เวลาของกริยาหลักกับเวลาของกริยาลีในส่วนเติมเต็มกล่าวคือ เหตุการณ์หรือสภาพที่แสดง โดยกริยาหลักจะเกิดจริง (กรณี implicative verbs) หรือไม่เกิดจริง (กรณี neg-implicative verbs) ได้ ก็ต่อเมื่อเหตุการณ์ กระบวนการ หรือสภาพที่แสดงโดยกริยาลี ในส่วนเติมเต็มต้องเกิดขึ้นจริง เหตุการณ์ดังกล่าวจะเกิดหลังเหตุการณ์ในกริยาหลักไม่ได้ ส่วนกริยาประเภท non-implicative verbs นั้น เนื่องจากเป็นกริยาที่ไม่แสดง นัยความหมายในทางใดทางหนึ่งว่า เหตุการณ์ที่แสดงโดยกริยาลีที่เป็นส่วนเติมเต็มจะเกิดจริง หรือไม่เกิดจริง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เป็นเหตุการณ์ที่ยังไม่แน่ว่าจะเกิดจริงหรือไม่ แต่หากเกิดจริง เหตุการณ์นั้นจะเกิดหลังเหตุการณ์ในกริยาหลัก กริยาดังกล่าวจึงเป็นกริยา ที่มีช่องอนาคตอยู่ระหว่าง เวลาของกริยาหลักกับเวลาของกริยาลีในส่วนเติมเต็ม แนวคิดในเรื่องช่องอนาคตดังกล่าวจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้คำแสดงอนาคต หรือ จะ สามารถเกิดหน้า กริยาลีที่เป็นส่วนเติมเต็มของกริยาประเภท non-implicative verbs ดังประโยคที่ (1)-(5) ได้ ทั้งนี้เพราะอนาคตมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับความไม่แน่นอน ในทางตรงข้าม จะ ไม่สามารถเกิดหน้ากริยาลีที่เป็นส่วนเติมเต็มของกริยาประเภท implicative verbs และ neg-implicative verbs ดังประโยคที่ (6)-(8) ได้ เพราะกริยาทั้งสองประเภท มีความหมายที่แสดงว่า เหตุการณ์ที่แสดงโดยกริยาหลัก และกริยาลีในส่วนเติมเต็มเป็น เหตุการณ์ที่ต้องเกิดพร้อมกัน หรือมีฉะนั้น เหตุการณ์ในส่วนเติมเต็มก็ต้องเกิดก่อน

สรุปผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ *จะ* ดังกล่าว ทำให้เห็นว่า *จะ* เป็นคำคำหนึ่งที่นักไวยากรณ์มักหยิบยกมาศึกษาในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาเรื่องคำช่วยกริยาหรือกริยาลีโดยทั่วไป การศึกษาดังกล่าวเป็นไปทั้งในด้านวากยสัมพันธ์ และอรรถศาสตร์ โดยหลายท่านจะศึกษาในเรื่องตำแหน่งที่เกิด ประเภทของคำ รวมไปถึงเรื่องของความหมาย ยกเว้นในงานวิจัยของราตรี ชันวารชร์ (2516) อิงอร สุพันธ์วัฒน์ (2516) นิตยา กาญจนวราภรณ์ (2522) อภิญญา สร้อยขุหระ (2528) Scovel (1970) Udom Warotamasikkhadit (1976) Tasanalai Boonyapatipak (1983) และ Kingkarn Thepkanjana (1986) ที่มีได้ศึกษาในเรื่องของตำแหน่งที่เกิด แต่จะศึกษาถึงการจัดประเภทของคำว่า *จะ* ควบคู่กับความหมาย อย่างไรก็ตาม การศึกษาเรื่อง *จะ* ในแต่ละประเด็นนี้นักไวยากรณ์ทุกท่านต่างมีขอบเขตและวัตถุประสงค์ในงานวิจัยที่ต่างกัน ข้อสรุปที่ได้ในงานวิจัยแต่ละชิ้นจึงแตกต่างกันออกไป ในตอนที่ 2 นี้ ผู้วิจัยจะอภิปรายและแสดงความคิดเห็นต่อข้อสรุปที่ได้จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่าง ๆ ดังกล่าวแยกเป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. ตำแหน่งที่เกิด

ในการศึกษาเรื่องตำแหน่งที่เกิดของ *จะ* ในกริยาลีนั้น ผู้วิจัยพบว่า นักไวยากรณ์ส่วนใหญ่จะศึกษาโดยมุ่งเน้นในประเด็นของการที่ *จะ* สามารถเกิดในตำแหน่งต่าง ๆ ร่วมกับคำ 2 ประเภท คือ คำกริยา และคำช่วยกริยา ในงานวิจัยที่ศึกษาตำแหน่งที่ *จะ* เกิดร่วมกับคำกริยานั้น นักวิจัยท่านต่าง ๆ ได้กล่าวถึงตำแหน่งที่เกิดไว้ว่า *จะ* สามารถเกิดตำแหน่งหน้าคำกริยา เช่น ในงานของพระยาอุปทิศศิลปสาร (2532) วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2531) นววรรณ พันธุเมธา (2527) Pranee Kullavanijaya (1968) Kanchana Sindhavananda (1970) และ Patamaka Patamapongse (1971) โดย Kanchana Sindhavananda ระบุเพิ่มเติมว่า มีเพียงคำกริยาที่แสดงสภาวะจิตใจเท่านั้นที่สามารถเกิดหน้าคำว่า *จะ* ได้ พร้อมกับตั้งเป็นข้อสังเกตในเรื่องการปรากฏดังกล่าวว่า เป็นเพราะ *จะ* เดิมเคยเป็นหน่วยที่ติดกับหน่วยภาษาที่มาข้างหน้า ซึ่งเป็นหน่วยภาษาที่แสดงการวางแผน ความหวัง ความปรารถนา การตัดสินใจ เป็นต้น

คำว่า *จะ* ยังสามารถเกิดระหว่างคำกริยา 2 คำได้ ซึ่งได้กล่าวไว้ในงานของวิจิตร ภาณุพงศ์ (2531) และนอกจากนี้ *จะ* ยังต้องเกิดกับคำบางคำกลายเป็นคำที่มีความหมายเฉพาะ จะละหรือย้ายตำแหน่งไม่ได้ เช่น ออกจะ, ทำจะ, กว่าจะ, ทำไม จะ เป็นต้น และ *จะ* ต้องไม่ปรากฏในตำแหน่งหลังคำว่า ต้อง, ได้, ถูก, โดน ดังที่กล่าวไว้ในงานของนาวารม พันธุ์เมธา (2527) และ Patamaka Patamapongse (1971) ตามลำดับ สำหรับงานวิจัยที่ศึกษาตำแหน่งที่เกิดกับคำช่วยกริยานั้น ได้กล่าวถึงตำแหน่งที่เกิดไว้ว่า *จะ* สามารถเกิดทั้งหน้าและหลังคำช่วยกริยาได้ โดยกล่าวไว้ในงานของ นาวารม พันธุ์เมธา (2527) Pranee Kullavanijaya (1968) และ Salee Sriphen (1982) แต่อย่างไรก็ดี นักไวยากรณ์สองท่านหลังมีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องของจำนวน และคำช่วยกริยาที่เกิดร่วมกับ *จะ* ทั้งนี้เนื่องจากการใช้เกณฑ์ระบุคำช่วยกริยาที่ต่างกัน นอกจากนี้ Salee Sriphen (1982) ยังกล่าวเพิ่มเติมว่า *จะ* ต้องเกิดกับคำช่วยกริยาบางคำเสมอ เช่น เห็นจะ, ทำจะ, เริ่มจะ

จากการวิเคราะห์ข้อสรุปเกี่ยวกับตำแหน่งที่เกิดของ *จะ* กับคำกริยา และคำช่วยกริยาดังกล่าว ทำให้เห็นว่า ตำแหน่งที่เกิดของ *จะ* มีลักษณะที่น่าสนใจ โดยเฉพาะในเรื่องตำแหน่งที่เกิดของ *จะ* หน้าคำกริยา ซึ่ง Kanchana Sindhavananda (1970) ได้ระบุว่า มีเพียงคำกริยาประเภทสภาวะจิตใจเท่านั้นที่สามารถเกิดทั้งหน้าและหลัง *จะ* ได้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การศึกษา *จะ* ในงานวิจัยดังกล่าวเป็นเพียงส่วนหนึ่งของงานวิจัยที่ผู้ทำวิจัยมุ่งศึกษาอยู่เท่านั้น ยังมีได้มุ่งศึกษาเป็นการเฉพาะ ผลการวิเคราะห์ที่ปรากฏจึงเป็นผลที่ได้จากข้อมูลที่มีอยู่จำกัด ไม่ครอบคลุมปรากฏการณ์ทั้งหมดในภาษา จึงเห็นว่า ควรได้นำประเด็นดังกล่าวมาศึกษาเพื่อพิสูจน์ว่า เป็นความจริงหรือไม่และยังมีกริยาชนิดอื่น ๆ อีกหรือไม่ที่เกิดร่วมกับ *จะ* และกริยาดังกล่าวมีคุณสมบัติทางความหมายอะไร โดยผู้วิจัยได้ขยายขอบเขตข้อมูลให้กว้างครอบคลุมปรากฏการณ์ของภาษา เพื่อให้ได้ผลการวิเคราะห์ที่ละเอียดและชัดเจนยิ่งขึ้น

2. ประเภทคำ

ผู้วิจัยพบว่า งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับ จะ ทั้งที่ศึกษาในฐานะส่วนหนึ่งของหมวดคำโดยตรง เช่น หมวดคำช่วยกริยา หรือกล่าวไว้เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในงานวิจัยที่กำลังมุ่งศึกษาอยู่นั้น นักไวยากรณ์ส่วนใหญ่จะศึกษาควบคู่ไปกับตำแหน่งที่เกิดของ จะ ยกเว้นงานวิจัยของ ราตรี ถันวารชร์ (2516) อิงอร สุพันธ์วัฒน์ (2516) นิตยา กาญจนวรรณ (2522) อภิญญา สร้อยสุทรี (2528) Scovel (1970) Udom Warotamasikkhadit (1976) Tasanalai Boonyapatipak (1983) และ Kingkarn Thepkanjana (1986) ที่ได้มุ่งศึกษาถึงตำแหน่งที่เกิด แต่จะกล่าวระบุประเภทของคำไว้เท่านั้น ในการระบุว่า จะ เป็นคำประเภทใดนั้น นักไวยากรณ์มีการใช้คำเรียกแตกต่างกัน บางท่านเรียกกริยานุเคราะห์ ดังที่กล่าวไว้ในงานของ พระสาอุภิตศิลปสาร (2532) บางท่านเรียกคำช่วยหน้ากริยา เช่น ในงานของ วิจิตร ณัฐนนท์ (2531) ราตรี ถันวารชร์ (2516) อิงอร สุพันธ์วัฒน์ (2516) และ Patamaka Patamapongse (1971) บางท่านเรียก คำหน้ากริยา (preverb) เช่น ในงานของ Pranee Kullavanijaya (1968) Scovel (1970) และ Udom Warotamasikkhadit (1976) บางท่านเรียก คำช่วยกริยา เช่น ในงานของอภิญญา สร้อยสุทรี (2528) แต่บางท่านก็เรียกทั้งคำช่วยกริยา และคำหน้ากริยาด้วย ดังเช่นในงานของ Kanchana Sindhavananda (1970) แต่ไม่ว่าจะใช้คำเรียกใดก็ตาม นักไวยากรณ์ส่วนใหญ่ก็ยังจัดให้ จะ เป็นคำประเภทคำช่วยกริยาอยู่นั่นเอง

ด้วยเหตุที่ จะ เป็นคำช่วยกริยาดังได้กล่าวมาข้างต้น จะ จึงเป็นคำประเภทหนึ่งซึ่งทำหน้าที่ขยาย หรือเพิ่มความหมายพิเศษให้กับคำกริยา โดยอาจขยายหรือเพิ่มความหมายในแง่กาล การณ์ลักษณะ หรือทัศนคติของผู้พูด (วิจัย กฤตประโยชน์ 2533: 64) นักไวยากรณ์จึงมักระบุว่า จะ เป็นรูปภาษา (linguistic form) ชนิดหนึ่งที่ใช้แสดงความหมายในเรื่องของกาล การณ์ลักษณะ หรือทัศนคติของภาษาไทย โดยแต่ละท่านมีความเห็นแตกต่างกันไป ซึ่งผู้วิจัยเรียบเรียงได้เป็น 8 ประการ คือ คำชื่อนาคตโดยนัย ในงานของนิตยา กาญจนวรรณ (2522) คำขยายกริยาประเภทบ่งเวลา ในงานของนวรรณ พันธุ์เมธา (2527) คำขยายกริยาเพื่อบอกกาล ในงานของ ราตรี ถันวารชร์ (2516) คำแสดงการยืนยัน (assertion marker) ในงานของ Kanchana Sindhavananda

(1970) และ Patamaka Patamapongse (1971) คำแสดงความตั้งใจ (intentional marker) ในงานของ Salee Sriphen (1982) คำแสดงการมีลักษณะในงานของอภิญา สร้อยสุหรั (2528) คำแสดงการมีลักษณะคาดหวัง (marker of prospective aspect) ในงานของ Tasanalai Boonyapatipak (1983) และ คำแสดงอนาคต (future marker) ในงานของ Kingkarn Thepkanjana (1986)

ความคิดเห็นที่ต่างกัันดังกล่าวได้นำไปสู่คำถามที่ว่า จะ โดยแท้จริงแล้ว เป็นคำแสดงอะไร เป็นคำแสดงอนาคต หรือการมีลักษณะ หรือทั้งสองประการ หรือมิใช่ ทั้งสองประการดังกล่าว แต่เป็นคำแสดงบางสิ่งที่แตกต่างกันออกไป อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัย นี้ ผู้วิจัยจะมุ่งศึกษาความหมายของ จะ เฉพาะที่ปรากฏอยู่ระหว่างกริยาแท้เท่านั้น

3. ความหมาย

เมื่อสำรวจการศึกษา จะ ในด้านความหมายแล้ว ผู้วิจัยพบว่า นักไวยากรณ์ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในเรื่องความหมายของ จะ ต่างกัันไป เป็นที่น่าสังเกตว่า นักไวยากรณ์ทุกท่านยกเว้น พระยาอุปทิศศิลปสาร (2532) อิงอร สุพันธ์วิรัช (2516) และ ราตรี อันวารช (2516) แล้ว ต่างยอมรับว่า จะ ไม่ใช่คำที่แสดงความหมายในแง่ของ อนาคตกาล (future tense) เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่ไม่มีระบบกาล แต่กระนั้นนัก ไวยากรณ์ทุกท่านก็เห็นว่า การแสดงความหมายในเรื่องของเวลาโดยเฉพาะเวลาอนาคต ในภาษาไทยนั้นยังคงมีอยู่ ด้วยเหตุนี้ หลายท่านจึงมีความเห็นว่า จะ มีความหมายที่แสดงถึง เวลาอนาคต เช่นในงานวิจัยของนวรรณ พันธุเมธา (2527) อภิญา สร้อยสุหรั (2528) Scovel (1970) Kanchana Sindhavananda (1970) Udom Warotamasikkhadit (1976) และ Salee Sriphen (1982) นอกจากนี้ ความเห็นในเรื่องการบ่งบอกเวลา อนาคตในงานแต่ละชิ้นนี้ก็มี ความแตกต่างกัน บางท่านมีความเห็นว่า จะ แสดงเวลาที่เกิด เหตุการณ์ในอนาคตว่าอยู่ในขั้นหรือลักษณะที่ต่างกันหลายลักษณะ ดังเห็นได้จากงานของอิงอร สุพันธ์วิรัช (2516) นวรรณ พันธุเมธา (2527) อภิญา สร้อยสุหรั (2528) และ Tasanalai Boonyapatipak (1983) แต่บางท่านก็มีความเห็นว่า จะ เป็นคำแสดงเวลา อนาคตแต่เป็นอนาคตที่มีลักษณะความหมายที่เป็นรองลงมา (secondary) เท่านั้น ได้แก่

งานวิจัยของ Kanchana Sindhavananda (1970) และ Salee Sriphen (1982)

นอกจากความหมายในเรื่องของเวลาอนาคตแล้ว นักไวยากรณ์บางท่าน แสดงความเห็นที่ *จะ* ยังมีความหมายแสดงความตั้งใจ การคาดหมาย การวางแผน การตัดสินใจและความมุ่งมั่นด้วย ได้แก่ งานวิจัยของ นิตยา กาญจนวรรณ (2522) Pranee Kullavanijaya (1968) Tasanalai Boonyapatipak (1983) Kanchana Sindhavananda (1970) และ Salee Sriphen (1982) โดยผู้วิจัยสองท่านหลังมีความเห็นตรงกันว่า ความหมายดังกล่าวเป็นปัจจัยภายในที่กำหนด หรือควบคุมการเกิดเหตุการณ์ นอกจากปัจจัยภายในแล้ว ยังมีปัจจัยภายนอกซึ่งเกิดจากกฎธรรมชาติอีกด้วย นอกจากนี้บางท่านก็เห็นว่า *จะ* แสดงความหมายที่เกี่ยวข้องกับความเห็นของผู้พูดว่า เหตุการณ์นั้นมีความเป็นไปได้เพียงไร ดังที่กล่าวในงานของนวรรณ พันธุ์เมธา (2527)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับความหมายของ *จะ* ที่แตกต่างกันดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่า ความหมายที่แท้จริงของ *จะ* นั้นเกี่ยวข้องกับอะไร คำว่า *จะ* แสดงเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งตามที่ผู้วิจัยเหล่านั้นได้ศึกษาไว้หรือไม่ หรือเกี่ยวข้องกับเรื่องอื่น แต่อย่างไรก็ดีผู้วิจัยจะชกการปรากฏของ *จะ* ระหว่างกริยาลีมาศึกษาเป็นการเฉพาะ เพื่อให้ได้ผลการวิเคราะห์ที่ละเอียดชัดเจนขึ้น

4. เงื่อนไขในการปรากฏ

ในงานวิจัยเกี่ยวกับ *จะ* นั้น ผู้วิจัยพบว่า มีนักไวยากรณ์น้อยมากที่สนใจศึกษาถึงกรณีเงื่อนไขในการปรากฏของ *จะ* ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคำว่า *จะ* เป็นคำที่ไม่บังคับเกิดในภาษา ดังที่กล่าวไว้ในงานของ Pranee Kullavanijaya (1968) และ Scovel (1970) ด้วยเหตุนี้ ในงานวิจัยต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาข้างต้นจึงมีเพียงงานของ Kingkarn Thepkanjana (1986) ที่ได้ศึกษาไว้ โดยกล่าวว่า *จะ* สามารถปรากฏระหว่างกริยาลี โดยที่กริยาลีหน้า *จะ* ต้องเป็น non-implicative verb เท่านั้น ทั้งนี้เพราะกริยาประเภทนี้ไม่แสดงนัยความหมายในทางใดทางหนึ่งว่า เหตุการณ์ที่แสดงโดยกริยาลีในส่วนเติมเต็มจะเกิดจริง หรือไม่เกิดจริง กริยาดังกล่าวจึงมีช่องอนาคตอยู่ระหว่างเวลาของ

กริยาหลักกับเวลาของกริยาลีในส่วนเติมเต็ม แนวคิดเกี่ยวกับช่องอนาคตนี้จึงเป็นเหตุผลที่
คำว่า จะ สามารถปรากฏระหว่างกริยาลีได้

การศึกษาเงื่อนไขในการปรากฏของ จะ ดังกล่าว ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเป็น
การศึกษาจากข้อมูลที่จำกัด เนื่องจากได้กล่าวไว้เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของหัวข้อที่มุ่งศึกษาเท่านั้น
ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาในประเด็นดังกล่าวจากข้อมูลที่กว้างขึ้น เพื่อให้ทราบว่ามีการใช้
ได้อีกบ้างนอกจาก non-implicative verb ที่สามารถปรากฏอยู่หน้าคำว่า จะ และเพื่อ
ทราบถึงเงื่อนไขการปรากฏของ จะ ระหว่างกริยาลีที่ละเอียดและชัดเจนขึ้น

จากผลงานวิจัยที่สรุปได้ดังกล่าวข้างต้น เราอาจกล่าวได้ว่า การศึกษาเกี่ยวกับ
จะ ที่ผ่านมานั้น นักไวยากรณ์ได้ศึกษาครอบคลุมใน 4 ประเด็น คือ ตำแหน่งที่เกิด ประเภท
ของคำ ความหมาย และเงื่อนไขในการปรากฏของ จะ การศึกษาในประเด็นตำแหน่ง
ที่เกิดนั้น จะเห็นว่า จะ สามารถเกิดในตำแหน่งทั้งหน้าและหลังคำกริยา และคำช่วยกริยา
การศึกษานี้มีลักษณะที่น่าสนใจ โดยเฉพาะการเกิดของ จะ หลังคำกริยาบางประเภท ซึ่ง
บางท่านกล่าวว่า จะ สามารถเกิดหลังกริยาแสดงสภาวะจิตใจเท่านั้น ผู้วิจัยมีความเห็น
ควรจะได้นำมาพิสูจน์และศึกษาเพื่อให้ทราบว่า เป็นจริงหรือไม่ มีการใช้ประเภทได้อีกบ้างที่
จะ สามารถเกิดตามหลังได้ และกริยาเหล่านั้นมีคุณสมบัติทางความหมายอะไร การศึกษาใน
ประเด็นประเภทของคำ จะเห็นว่า นักไวยากรณ์มีความเห็นที่คล้ายคลึงกันว่า จะ เป็นคำ
ประเภทคำช่วยกริยา แต่อย่างไรก็ดี ในการระบุว่า จะ เป็นคำที่แสดงความหมายอะไรนั้น
นักไวยากรณ์หลายท่านมีความเห็นแตกต่างกันไป ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาเพื่อให้ทราบแน่ชัดว่า
จะ โดยแท้จริงแล้ว เป็นคำที่แสดงความหมายอะไร การศึกษาในประเด็นของความหมาย
จะเห็นว่า นักไวยากรณ์มีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน บางท่านเห็นว่า จะ แสดงเวลาอนาคต
บางท่านเห็นว่า จะ แสดงความตั้งใจ การคาดหมาย การวางแผน การตัดสินใจ แต่
บางท่านก็เห็นว่า จะ แสดงในเรื่องเกี่ยวกับความเห็นของผู้พูด ซึ่งจากความคิดเห็นที่
แตกต่างกันนี้ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาเพื่อให้ทราบว่า ความหมายที่แท้จริงของ จะ นั้น
เกี่ยวข้องกับอะไร ส่วนประเด็นเงื่อนไขในการปรากฏของ จะ นั้น จะเห็นว่า มี
นักไวยากรณ์ที่ศึกษาไว้น้อยมาก โดยได้แสดงความคิดเห็นว่า เมื่อ จะ ปรากฏขึ้น กริยาที่มา

ข้างหน้าจะต้องเป็นกริยาประเภท non-implicative verb เท่านั้น เนื่องจากกริยา
ดังกล่าวมีช่องอนาคตระหว่างเวลาของกริยาที่มาข้างหน้า และเวลาของกริยาลี้ที่ตามมา
ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาถึงประเด็นดังกล่าว เพื่อให้ทราบว่า มีกริยาประเภทอื่นอีกหรือไม่ที่
สามารถปรากฏอยู่หน้าคำว่า จะ ตลอดจนให้ทราบถึงเงื่อนไขที่แท้จริงในการปรากฏของ จะ

ในบทที่ 3 ผู้วิจัยจะเสนอผลการวิเคราะห์คุณสมบัติทางความหมายของกริยาลี้
หน้า จะ และความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างกริยาลี้หน้า จะ และหลัง จะ ตาม
วัตถุประสงค์ของงานวิจัยฉบับนี้ ซึ่งผลการวิเคราะห์ดังกล่าวจะทำให้ทราบถึงเงื่อนไขในการ
ปรากฏของ จะ ระหว่างกริยาลี้และทำให้การศึกษาในประเด็นต่าง ๆ เกี่ยวกับ จะ ตามที่
กล่าวมาในตอนต้นมีความกระจ่างมากขึ้น